

ב' באייר תשפ"ד, 10.5.24

ימים שכאלה (פרטים בעמ' הבא)

גיליון יום הזיכרון ויום העצמאות, שבת פרשת קדושים

הדלקת נרות - 19:07, צאת השבת - 20:09

גיליון 1611

שבת פרשת קדושים

זמני תפילות השבת

מנחה וקבלת שבת - רבע שעה אחרי הדלקת נרות

שבת:

06:30 - מניין ראשון בבית הכנסת

08:30 - מניין מרכזי - בבית הכנסת

13:30 - מנחה גדולה

17:15 - מנחה קטנה

תפילת מנחה בימי החול בבית הכנסת - 19:25

שיעור לאחר מוסף

יזהר פינטוס*

בנושא:

התחדשות התפילה לאור
השינויים במציאות

לאחר מנחה (17:30)

הרב אילעאי:

מלחמות אחים מאז ועד היום

מזל טוב!

אזכרה ופנחס חוה
אזכרת הבן

פרה ויוסף בנקטיין
אזכרה הנכרה
בת אסתר ואור

שיעור לאחר מוסף

השיעור לאחר תפילת מוסף יינתן ע"י

יזהר פינטוס

עורך הסידור החסידי הציוני "פעמי גאולה"

המרצה מתארח בגבעת וושינגטון ונענה
לבקשתנו ללמד כאן.

מוזמנים!

אלי כהן

עמוד השער: ימים שכאלה

התמונות בעמוד השער:

1. ילדי הגן ליד ששת הברושים בצפירה ביום הזיכרון לשואה ולגבורה (צילמה קשת וייסמן).
2. הכנת הפרח "דם המכבים" לקראת יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ונפגעי פעולות האיבה (מהאינטרנט),
3. הדגלים בכיכר הכניסה לקיבוץ - צילם: אלי מוזס (מעובד קלות).

להתראות בעמחות

- חתונתם של לוטם (כהן) וגילי הרשם, תתקיים, אי"ה ביום רביעי, כ"א באייר (29.5).

עצמאות פְּלוֹס

קיום כל המצוות הוא היעד שעלינו להשיגו כמיטב יכולתנו, וככל שנבצע בדיוקנות את פרטי ההלכות כך נשיג את מטרת התורה, או שמא קיום המצוות הוא בבחינת דרישת סף, שהעמידה בה תאפשר לנו להתקדם הלאה אל המטרה העיקרית, והיא, להיות טובים יותר ולכונן חברה טובה יותר. צודקת יותר? הרמב"ן, בעל "ספר החינוך" ורבים אחרים לימדו אותנו שהתשובה לשאלותינו כתובה בראש הפרשה: "קְדוּשִׁים תִּהְיוּ". התשתית הרחבה של המצוות נועדה להביא אותנו לחיים של קדושה. מעבר לתועלת הפרטנית שבכל מצווה ומצווה, ריבוי המצוות הוא דרישת סף לקיומה של חברה בריאה ומוסרית. קיום המצוות יאפשר לנו להיענות לאתגרים נוספים, ובמילים אחרות: "מצוות פְּלוֹס".

ברוח דומה כתבו עורכי מחזור הקיבוץ הדתי ליום העצמאות, בשער המהדורה הרביעית:

"... גם אם לא כל התקוות שתלו במדינה חולמיה ולוחמיה הולכות ומתגשמות - הרי הן יכולות להתגשם. החל מ- ה' באייר תש"ח, בנו תלוי הדבר, ולא בעם זר. יום העצמאות הוא חג הבגרות, הסמכות והאפשרות, וכזה יישאר לנצח."

המדינה היא תנאי הכרחי ולא יעד משיחי. הקמת המדינה מאפשרת לנו להתקדם הלאה ולבנות בארץ אבותינו חברה טובה, איתנה וצודקת, המהווה 'אור לגויים'. בימים אלה, של המשך המאבק על עצמאות בסיסית, אנחנו גאים בהישגינו, אך זוכרים שהיעד האמיתי עוד לפנינו, והוא: "עצמאות פְּלוֹס".

בשנתיים בהן הייתי שליח "בני עקיבא" באנגליה, למדתי מושג חדש: "עלייה פְּלוֹס". לבוגרי התנועה, רובם סטודנטים לתואר ראשון, היה ברור שעם סיום לימודיהם הם עוזבים את בית הוריהם ועולים לארץ. בה במידה היה ברור לחניכים הנפלאים האלה שהעלייה היא רק הבסיס לעשייה ערכית נוספת, ולכן: הם עלו כגרעין לקיבוץ דתי כדי להגשים חיי חברה של "תורה ועבודה"; הם למדו רפואה כדי לעזור לכולם, גם בשעות העבודה במרכזים הרפואיים וגם בקהילה, בשעות הפנאי; הם הכשירו את עצמם כמורים ועובדים סוציאליים כדי לעבוד בפריפריה החברתית והגיאוגרפית של מדינת ישראל. עבורם, העלייה לארץ היתה מובנת מאליה, והיא זו שתאפשר להם עשייה ערכית נוספת: "עלייה פְּלוֹס".

פרשת "קדושים" היא פרשה של "מצוות פְּלוֹס". כ-50 מצוות מנויות בפרשה, ולכל אחת מהן יש תכלית מוגדרת. חלקן מצוות שבין אדם לחברו - "לֹא תִקַּם וְלֹא תִטּוֹר אֶת בְּנֵי עַמֶּךָ", וחלקן מצוות שבין אדם למקום - "אֶל תִּפְגְּוּ אֶל הָאֱלֹהִים". בסיום קריאת הפרשה עולות שאלות מטרידות: מדוע צריך כל-כך הרבה מצוות? מה תורמת הפריסה הרחבה של המצוות בכל תחומי החיים? מה מטרת המאמץ המתמיד הנדרש מאיתנו כדי לקיים פרטי-פרטים של עשרות מצוות? את השאלה הזו מנסח הרב שלמה ריסקין במילים: "האם ההלכה היא רצפה או תקרה?", דהיינו: האם

<p>לחברנו</p> <p>רבי שרקי ולכל המשפחה</p> <p>תנחומים</p> <p>עם בטיחת אומך</p> <p>מיכל מרסל שרקי ז"ל</p> <p>משותתפים בצערכם</p> <p>בית קבוצת יבנה</p>	<p>המשפחה תשב שבעה ברח' הרב יצחק ניסים 25 דירה 5 קומה 2 בירושלים.</p> <p>רפי יושב שבעה בקיבוץ ביום שישי 8:30-13:30. ובמוצ"ש החל מ-20:30.</p> <p>תפילת מנחה בבית האבל ביום שישי - בשעה 13:30. ערבית והבדלה במוצ"ש ב-20:00.</p>
---	---

ביטחון ועצמאות

עלי הרטום הי"ד

פורסם ב"מבית" – ערב יום העצמאות תשכ"ט

השנה מלאו 50 שנה למלחמת יום הכיפורים, בה נפלו חמישה מבנינו, ביניהם עלי, אחי. הדברים הבאים פורסמו שנתיים לאחר הביטחון הגדול במלחמת ששת הימים. הלך הרוח בארץ היה אז של "אף אחד לא יכול עלינו", ונראה היה שאת כולם סחפה ההרגשה הזו. במאמר הוא מצביע על המחירים שתחושה כוזבת זו עלולה לגבות מהמדינה בביטחון ובחברה. המפגש עם המאמר הזה לבוכח המציאות העכשווית - הלם בי. משתפת...

דינה

ב-21 שנות קיום המדינה, נושא הביטחון הוא במרכז מחשבותינו. המשאבים, המאמצים והמחשבה, הושקעו בעיקר בביטחון, שהוא הבסיס לקיום כל הפונקציות של המדינה. האזרח בישראל התרגל לחיי היום-יום גם תחת סכנת מלחמת השמד לפני 5 ביוני, וגם במלחמה נגד ארגוני הטרור וכן נגד צבאות ערב המתגרים באזורי הגבול. ממערכה למערכה מתחזקת אצלנו תחושת העוצמה הצבאית. המתח שיוצר המאמץ הביטחוני הוא גורם מלכד ממדרגה ראשונה, וזאת משום שהוא קודם לכל נושא אחר, ומשום שכל בעיה פנימית מתגמדת ליד בעיה מרכזית זו. הליכוד הזה הוא ליכוד לצורך התגוננות, ואין בו כדי לפתור קשיים פנימיים בעניינים השנויים במחלוקת.

את תחושת העוצמה הצבאית יש להעמיד במקום המתאים. ההתמודדויות בינינו לבין הערבים, מקום המדינה ועד היום, הסתיימו בניצחוננו, ונראה כי גם בעתיד הם לא יוכלו לנו, אולם אין כל סיבה להיות בטוחים כי תמיד נעמוד כך נגדם. לא קשה לראות בהיסטוריה, שהרגשת ביטחון אצל עמים שונים וגם בעם ישראל, בסיטואציות שונות היתה בלתי מוצדקת כפי שהסתבר לאחר מכן. הצעיר שנולד בארץ נוטה לראות את עולמנו מתוך פרספקטיבה של 21 שנות הצלחה, ולכן אין פלא בכך שהרגשת היכולת הבלתי מוגבלת היא בדמו. יש להודות כי גורלנו אינו רק בידינו. הכוחות שנגדם נלחמנו עד היום, הם אפסיים בהשוואה לכוחות קיימים אשר יכולים לעמוד אי פעם מולנו. העולם הרי נשאר "נאור" כפי שהיה (אם כי נודה שהצרות של עמים אחרים לא מעניינות אותנו כלל) ואנחנו נשארנו בודדים כאשר היינו. אין הוכחה לכך שעובדת היותנו מדינה עצמאית, יש בה כדי למנוע מעמים אחרים לבצע כלפינו פשעים, אשר ביכולתם ואולי ברצונם לבצע. הבדל גדול יש בין מצבנו לבין המצב שבו עמדו אבותינו מזה דורות רבים. בעוד שאצל הדורות הקודמים לא היתה כמעט יכולת נפשית ללחום באויביהם, אם מתוך אמון שווא באותם אויבים, או מתוך הלך רוח של כניעה, ואם מתוך פחד, זכינו וביכולתנו הפיסית והנפשית להשיב מלחמה. לפני מספר ימים, בכ"ז בניסן, ייחדנו יום לזכר אחינו שלא זכו לעמוד על נפשם, ועלינו להכיר בכך שזכות גדולה היא בידינו שלנו ניתן הדבר.

אפשר להבין את המושג "עצמאות" מבחינות שונות. לי אישית המושג הזה מומחש בראש ובראשונה בעובדה שאני, כיהודי, המרגיש עצמו שותף לעם היהודי בהווה ובעבר, יודע כי גם אם יתנכלו לנו שוב ואם יהיו התוצאות אשר יהיו, אנחנו כמדינה יהודית נעשה כל מה שניתן לעשות.

התנועה ואנחנו

שותפות והוקרה גדולה במסע המתמשך

עשרת הימים מסופו של חג הפסח ועד ליום העצמאות - עשרת ימי התקומה הלאומית, מקבלים השנה משנה משמעות ותוקף. לזיכרון ולאבל על קורבנות השואה ועל הנופלים במערכות ישראל, נוספים הכאב והאבל על הנרצחים והנופלים במלחמה הנוכחית, ונוספות הדאגה והזעקה לגורלם של החטופים, שלומם של הלוחמים רפואת הפצועים ולנצחון במערכה המתמשכת בה אנו עומדים. חשבנו שיהיה ראוי ומחזק לשלוח השנה מארז קטן של חיבוק וחיזוק לכל המשפחות השכולות המתגוררות בקיבוצי התנועה, המביע את הערכתנו אליהן. המארזים ובהם יין משדה אליהו ושמן מקבוצת יבנה, נמסרים למשפחות על ידי חברי הקיבוץ בשם, כולנו. במאמצים משותפים של שליחים רבים, ובהם חברי המזכירות הפעילה והמורחבת, חברי וחברות בארות יצחק. המארזים נארזו ונשלחים בשעות אלו לקיבוצים - מהדרום ועד הצפון.

וזוהו המסר שכתבנו למשפחות היקרות:

מימי אייר תש"ח ועד ימי אייר תשפ"ד לא ידענו ימים כימים האלה.

השנה התרחבה משפחת השכול הלאומית, ובתוכה משפחת השכול של תנועתנו, וקשה הדבר עד מאד. אנו חברי וחברות התנועה, מבקשים לשלוח לכם מעט נחמה, ומעט תקווה, בידיעה כי מחשבותינו איתכם בימים הקשים הללו.

בערב יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ונפגעי פעולות האיבה השנה מתייצבת התנועה, חבריה וחברותיה איתכם,

בלב נשבר, ראש מורכן וחיבוק אוהב
לכם ולכן,

שנתתם את היקר מכל,
במסע המתמשך לתקומת ישראל בארצו,
שלוחה תודה והוקרה.

שרה עברון, מזכ"לית תנועת הקיבוץ הדתי

יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ונפגעי פעולות האיבה

טקס יום הזיכרון יתקיים ביום ראשון ד' באייר תשפ"ד, (12.5.24)

18:30 אזכרה בבית העלמין

לחברינו ובנינו שנפלו במערכות ישראל

- **קטע מוסיקלי** - אהוד והדס איתן ורעות אריכא
- **הדלקת לפיד הזיכרון** - משפחת גדסי
- **פרקי תהילים** - אלכס בקר
- **קדיש** - אלכס בקר
- **דברים לזכרם** - הרב אילעאי עופרן
- **קטע קריאה** - יהונדב פרלמן
- **קטע מוסיקלי** - אהוד והדס איתן ורעות אריכא
- **תפילת "אל מלא רחמים"** - אלכס בקר
- **שירת "התקווה"**

בתום האזכרה יתקיים מפגש משפחות שכולות בשיתוף עם חברי הקיבוץ, ארוחת ערב קלה, תפילת מנחה וסיום בתערוכת הזיכרון.

20:00 - צפירה לכניסת יום הזיכרון

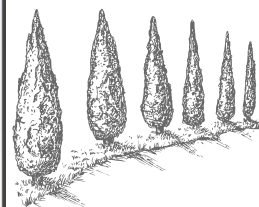
לאחר הצפירה, **ערב "שרים לזכרם"** עם להקת **"נכסי צאן הברזל"** - עם פסקול שירי הזיכרון של הלהקות הצבאיות, במשטח חדר האוכל.

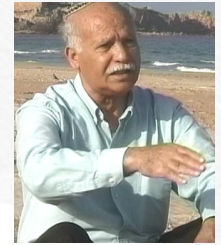
תערוכת יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ונפגעי פעולות האיבה תוקדש למלחמת "חרבות ברזל" שאנו בתוכה.

ביום שני, ה' באייר, (13.5), יום הזיכרון נתכנס ונעמוד יחד בבית העלמין בשעה 11:00 לצפירה, אמירת קדיש ופרק תהילים.

היו עימנו
צוות התערוכה וועדת תרבות.

נזכור את כולם

מתימן לארץ ישראל

המסע של נתן גדסי. עיבדה: דינה ספראי

לרגל יום העצמאות והברכה לה יזכה נתן גדסי השנה בטקס בהגיעו השנה לגיל 90, עיבדנו את סיפור המסע שלו מתימן לארץ ישראל, התבססנו על ראיון שערך אתו דני הרץ מטעם הארכיון, סרט וידאו שהפיקה רוח'לה לנג בעתלית, ועבודת גמר של בתו, עדה גדסי בוגנים, בבית הספר התיכון.

ילדות

שליהודים היה אסור להחזיק בנשק, שכרנו מלווה נשק ערבי שהיה מידידי המשפחה כמה שנים לפני כן. היה מסוכן בדרכים כי בין הכפר שלנו עד לאזור עדן היו שטחי הפקר. הלכנו במשך שבועה ימים, ביום הסתתרנו ובלילה צעדנו. ובכל זאת שודדים וקבוצות חמושות אחרות איימו עלינו ונאלצנו לשלם לשומר הראש דמי חסות. חשדנו שהוא משתף פעולה עם השודדים, אבל לא היתה לנו ברירה כי היינו תלויים בו. כשהגענו לאזור עדן עזבנו אותו ואת בהמות המשא, ונשארנו עם רכוש מינימלי, כדי שנוכל להתנייד בקלות.

מחנה המעצר בעדן

באותה תקופה הבריטים סגרו את שערי עדן בפני היהודים התימנים והחזיקו אותם במחנה מעצר מחוץ לעיר. שם פגשתי לראשונה את עזרא עוזרי, ויחד המשכנו את המסע לארץ. לכן כשהגענו לאזור עדן, שהייתה עיר הנמל, שכרנו רכב והתחפשנו לערבים: החלפנו בגדים וגזזנו את הפיאות, כדי שנוכל להיכנס למושבה הבריטית בתוך העיר, ומשם להגיע לנמל ולהפליג לארץ. כנראה היתה הלשנה. הבריטים תפסו אותנו והכניסו אותנו למחנה המעצר של היהודים. היינו תחת חסותם של הסוכנות היהודית והג'וינט. הם טיפלו בנו - הקימו אוהלים וחושות, ודאגו לאוכל, לבריאות, לבית כנסת. הם ארגנו לילדים "חיידר" ללמוד ודאגו גם לתעסוקה להורים. בסך הכל הילדים הסתדרו בינם לבין עצמם, ואני זוכר ששיחקנו בכדור מסמרטוט. פעם, אמריקאי אחד הביא לנו כדור אמיתי, ושיחקנו בו בלדרוף אחרי הכדור. עוד זכור לי, שאפילו בשעת צרה ומצוקה עדיין רבו איך ללמד את הילדים להגות את האותיות "ק" ו"ג"

נולדתי בראש השנה בשנת 1933 בתימן באחד הכפרים לא רחוק מהעיר תֶּעֶז. היינו שבעה ילדים, אני הצעיר ביותר. אבא היה איש אמיד בעל עסק גדול, הוא סחר עם הבריטים והיה לו הרבה רכוש והרבה ממון. אמי נפטרה כשהייתי בן שנתיים, אבי התחתן שוב ונולדה עוד בת. בשנת 1941 אבי נפטר, ואשתו השנייה עזבה את הבית עם בתה. נשארנו ארבעה ילדים יתומים, אני הייתי אז בן 7, שלושת אחיותיי הגדולות היו כבר פחות או יותר נשואות, ואחי הגדול היה בן 15 וחצי. הוא עבד עם אבא, והיה מצוי בעסקי המשפחה, וידע איפה כל הכסף וכל הרכוש ואיך אפשר לטפל בזה, והוא נהיה המנהיג שלנו. לא יכולנו למכור את השדות ואת הבתים שהיו לנו. השארנו שם הכל. יש לנו מסמכים על כך.

המסע לעיר עדן

בתימן כל היתומים נחשבו כרכוש של האימאם. הוא היה מאסלם אותם ומצרף אותם לצבאו. באחת השבתות כשאני והאחים שלי ישבנו וקראנו את פרשת השבוע כמו שהיינו רגילים, נשלח אלינו חייל מטעם האימאם. הוא שמע אותנו לומדים ולהפתעתנו תיקן לנו את השגיאות. הסתבר שהוא היה יתום יהודי שהתאסלם. קלטנו מה עלול להיות גורלנו, והחלטנו לברוח כמה שיותר מהר. לא בשמחה, אבל בהבנה. התארגנו די מהר, קבוצה די גדולה של כמה משפחות, ובין היתר גם שתי אחיות שלי עם בעליהן, במטרה לעלות לארץ ישראל דרך העיר עדן. לקחנו את המזומנים והתחלנו להשתמש בהם כדי לשחד את כל מי שצריך, ורכשנו לעצמנו ציוד, מזון, חמורים ובעלי חיים אחרים שיובילו אותנו. מכיוון

השמיים נפתחו בזכות התפילה והחליפו את הצוללת הגרמנית בבריטית.

הרכבת מפורט סעייד לעתלית

כשהגענו לפורט סעייד הורידו אותנו מהאונייה סודנים כהים מאוד, עם עיניים שחורות וגוף ענק. אם ניקח שני תימנים אחד על השני, זה הגובה שלהם! פחדנו. אבל הם התייחסו אלינו יפה והעבירו אותנו בצורה מסודרת מהנמל לכיוון הרכבת שנסעה מפורט סעייד לעתלית.

המסע הזה נמשך לפחות כיומיים, ובכל תחנה במדבר סיני עלו ערבים עם כל מיני בעלי חיים, תרנגולות ועיזים, עלו וירדו, עלו וירדו. אני זוכר את זה כסיוט. פחדנו מאד כי לא ידענו מי הם ומה הם. ידענו שהם ערבים ושהם עלולים לעשות לנו צרות. מכיוון שהיו לנו רישיונות, כשהגענו לעתלית התקבלנו ע"י הסוכנות היהודית ועליית הנוער. אני לא זוכר שהייתה לי טראומה מהטיפול שקיבלנו: גזיזת השער, הריסוסים וכו', כי זה היה כל כך מובן מאליו שאנחנו צריכים להתנקות מהניכר ומכל מה שהצטבר בדרך. לאחר כמה שנים הבנתי שחילקו אותנו לפי סקטורים: מזרחי, מפא"י וכו'.

המשך בעמ' 10

האם לפי ההגייה של צנעה או של שרעב. ההורים השביתו את הלימודים לכמה ימים עד שהגיעו לעמק השווה, שכל אחד ילמד בנוסח שלו ולא יתחילו לעשות צרות אחד לשני.

ההפלגה מעדן לפורט סעייד

לאחר שנתיים בערך, ב-1944, התקבלה הודעה שיש הקצבה מהבריטים לרישיונות עלייה. סדר העלייה נקבע על ידי הבריטים, ובאחת העליות הם קבעו שהאלמנות והיתומים ייצאו. הבשורה הגיעה אליי באחד ממשחקי הילדים בחולות המחנה. אנחנו רצנו למאהל בהתרגשות רבה. לא האמנו למשמע אוזנינו. זה היה יום הכביסה ואי אפשר היה להשאיר את הבגדים במחנה, על כן לבשנו על הגוף כמה שכבות של בגדים רטובים, והם התייבשו תוך כדי נסיעה. זכורות לי הבדיקות הרפואיות הקפדניות, במיוחד בדיקת עיניים. ילד שענינו היו בריאות לחלוטין, נבחר לא פעם במקום מישהו אחר, שחששו שלא יעבור את הבדיקה.

יצאנו מהמחנה, נסענו לנמל בעדן ועלינו על האנייה שהייתה למעשה אוניית משא. אנחנו קראנו לה "כמעט קופסא" כי ככה היא היתה נראית, היא לא הייתה גדולה. שיכנו אותנו בדרגשים שהתקינו לקראת ההפלגה. השכיבו אותנו עשרה ילדים על כל דרגש, כיסו אותנו בשמיכות, ובלילה כשהיה קר, מי שהיה בקצה תמיד משך אליו את השמיכה כי היה לו קר, וכך גם מי שישן בצד השני. כך המשכנו כמה ימים של שיט, וביום העסיקו אותנו קצת, בבטן האנייה, כי היה אסור לעלות למעלה, כי לא רצו שיגלו אותנו.

סכנה, צוללת גרמנית!!

באחד הלילות העירו אותנו משנתנו, הזעיקו אותנו והעלו אותנו לסיפון, נתנו לנו חגורות הצלה כי נודע שיש צוללת וחששו שזו צוללת גרמנית ושהיא עלולה להטביע אותנו. כשעלינו לסיפון, ביקשו שנתפלל לשמים שאלוקים יציל אותנו מזה. אני לא יודע אם מישהו פעם ראה קבוצה של מאות ילדים תימנים קוראת תהילים. זאת היתה צעקה אדירה. כנראה

אמא בתפקידי חירום

שיחה עם יפעת כהן / דינה ספראי

את החטיבה ולהרים להם את המורל. והם עושים את זה בגדול!

ספרי על עצמך בימים אלה...

אני מנסה להחזיק בית עם 4 ילדים קטנים, ועבודה שהתחלתי בה שבועיים לפני 7.10, כעו"ס קהילתית ורכזת צח"י (צוות חוסן ישובי) במועצה אזורית באר טוביה.

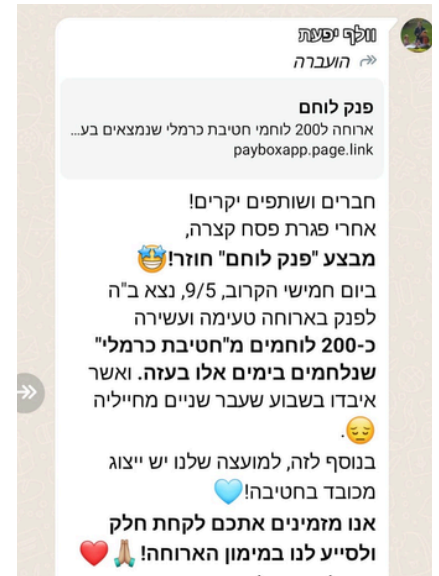
מה כולל התפקיד?

כעו"ס קהילתית אני עובדת עם הנהגות הקהילות השונות לחיזוק ופיתוח הקהילה. חוסנה של הקהילה הוא פרמטר קריטי בתפקודה, וכחלק מזה נכנס גם התחום של צח"י, ששייך למשרד הרווחה ולמחלקות לשירותים חברתיים (ולא לביטחון, כפי שנהוג לחשוב). בתכל'ס, אני ממונה על הקמת צוותי צח"י, הכשרתם וליווי בזמן אמת.

במועצה האזורית באר טוביה יש 22 ישובים. כשהתחלתי לעבוד, בשבוע של ראש השנה, היו ב-7 מיישובי המועצה צוותי צח"י, שהוקמו בשנתיים האחרונות, והמשימה שלי היתה להקים צוותים ביתר הישובים ולהמשיך ולתחזק את אלו שכבר קיימים. למולי הרב הספקתי בשבועיים הראשונים לקיים פגישת הכרות עם 7 היו"רים של צח"י. אבל בבוקר ה-7 לאוקטובר היה קשוח. קיבלתי קריאות טלפוניות מצוותי צח"י ביישובים, ומיישובים שלא היו בהם צוותים: "מה עושים?" "בואי תעזרי לנו". באותו זמן הגדרת התפקיד לא היתה ברורה גם לי, אבל התחלתי להכווין אותם עם מה שאני יודעת. זה התחיל במענים בנושא ביטחון בסיסי - הכוונתי אותם לערוך רישום של אנשים שיש להם נשקים ולהוציא שמירות. התקשרו אליי בנושא של נעדרים וקישרתי בין הגורמים המתאימים. בהמשך החלו להגיע "בשורות מרות", והיה צורך לקשר בין העו"סיות שהוכשרו לכך לבין הנהגות היישובים. המידע הגיע לעיתים מהשטח (התושבים) ולעיתים מהמועצה, ואני בעצם הייתי החוט המקשר בין השטח למועצה.

הצורך בהקמת צוותי צח"י היה דחוף והכל קרה

בקבוצת הוואטסאפ "חכמות יבנה", הופיעה הבקשה הבאה:

שאלנו את יפעת מה הקשר שלה למודעה.

יפעת: זאת מודעה שמתייחסת לחטיבת כרמלי שבה משרתים כמה יבנאים*. אלעד הוא קצין לוגיסטיקה חטיבתי. כרגע הוא נמצא במפקדת החטיבה בצאלים, ומדי פעם נכנס לעזה. שירות המילואים שלו ארוך במיוחד. בזמן שהחטיבה נחה, הוא הושאל לחטיבה אחרת שהייתה בעזה, כך שלמעשה היה ברצף בבית - רק שבועיים, תחילת המלחמה. פעם בשבועיים בערך הוא מגיע הביתה.

נחשפתי למודעה של יקי סעדה ויעל מרוז שהקימו מיזם לפינוק גסטרונומי לחיילים, והצעתי להם לפנק

*בחטיבה זו משרתים גם: ניר בטר, קרן אלטמן, יהונתן כהן-סקאלי, שניאור פרידמן ואיתמר דיטש, לפעמים מתנדבים שם גם איתי נחליאל וחנוך פניני. עד לא מזמן, סמח"ט החטיבה היה יאיר לסלוי. חיילי החטיבה גויסו ב-7.10, השתחררו בדצמבר, ובפברואר קיבלו צו נוסף והיו אמורים להשתחרר מיד אחרי פורים. כבר דמיינו את עצמם משוחררים בליל הסדר, ובינתיים זה לא קרה. כמה ימים לפני השחרור הם קיבלו הודעה שלא משתחררים ועוברים מהצפון לדרום. נכון לעכשיו הם אמורים להשתחרר בעוד כחודש.

מאוד מהר. הקמנו צוותים וקיימנו הכשרות בזום. ערכנו פגישות עם יושבי ראש של ועדים כדי להסביר להם מה זה צח"י. בשונה מהקמתו ותפעולו של צוות צח"י בקיבוץ, שבו בעלי התפקידים כבר נמצאים, והם רק משנים תפקיד בעת חירום, ביישובים, הרבה יותר מורכב לאתר מועמדים. לא תמיד מכירים אחד את השני, לא יודעים למי יש רקע מתאים לשאת בתפקיד והכל בהתנדבות. יש צורך להסביר לוועדים על התפקידים השונים, איך מאתרים מי ראוי ומתאים, ויחד עם יו"ר הוועד, לאתר את האנשים המתאימים. ביישובים חזקים זה יותר קל. ביישובים חלשים - זו עבודה מאתגרת.

במקביל ערכתי הכשרות לכל יישוב, והכשרות רוחביות להתמקצעות לצוותים השונים. לדוגמא: כל צוותי החינוך עברו הכשרה מיוחדת של מענה לשעת חירום, וכל הדוברים של צח"י קיבלו הכשרה כדי למקצע אותם בתחום. בהתחלה, כשלא היו מסגרות חינוך, הכל התבצע טלפונית, כשאני לבר עם הילדים. מדי פעם הייתי חייבת לנסוע פיזית להערכות מצב. חלק מהעבודה שלי מתבצע בשעות אחה"צ והערב, כי המתנדבים לא זמינים בשעות העבודה. יצא שלפחות פעמיים בשבוע, בערבים - לא הייתי בכלל בבית. לאט לאט, כשנכנסנו לשגרת חירום וקצת נרגע, התחלנו לעבוד כמו שאמורים לעבוד.

אפשר לומר בסיפוק שהיום יש ב-20 מיישובי המועצה צח"י בשלבים שונים, ובמידה ויקרה משהו היישוב יידע לתת מענה ראשוני.

חשוב לציין שצח"י לא מופעל רק במלחמה, ובתקופה הזאת היו גם שלוש שרפות גדולות ובתי משפחות נשרפו לגמרי, תאונת דרכים מאוד קשה עם בני נוער מיישובים שונים, והפיגועים בצומת מסמיה וגן יבנה. כל אלו דרשו הפעלה של צח"י בדרכים שונות.

אוהבת את האדרנלין הזה?

אוהבת, אבל מתחילה להרגיש שזה משא כבד. לא ציפיתי לעשות את זה בסיטואציה המשפחתית הזו.

מה הכשיר אותך לתפקיד?

כשהייתי בצח"י ביבנה הכרתי את התפקיד מבפנים, וגם כשהייתי מזכירת המזכירות עסקתי בו הרבה. אני לומדת הרבה תוך כדי תנועה. עם זאת התפקיד דורש הרבה מעבר להיכרות וידיעה של תפקיד צח"י.

המשמעות של עו"ס קהילתית היא גבוהה. בזמני חירום יש צורך באיתור מעגלי הפגיעות השונים בזמן ומתן מענה תואם מתוך הצח"י או מגורם מקצועי אחר. צריך להכיר קהילות, לדעת למפות אותן, לגייס אנשים, ליצור שיתופי פעולה ולהניע תהליכים. חשוב להבין את יחסי הכוחות וחלוקת התפקידים בין יו"ר הוועד לבין יו"ר צח"י ואת הפוליטיקות באירגון. השילוב של עובדת סוציאלית עם היכרות של נושא הצח"י מבפנים - מקנה לי יתרון גדול.

תארי לי את ההתמודדות היומיומית שלך...

באופן כללי אני במצב הישרדות, עוברת כל יום ביומו. העבודה היא המקום היחיד בו אני מרשה לעצמי לתכנן קדימה וגם זה בערבון מוגבל.

בהתחלה קיבלתי הרבה עזרה ותמיכה בעיקר מההורים של אלעד ומהוריי, בכל הערבים שלא הייתי נוכחת, וזה הרבה מאוד. אני לא יודעת איך הייתי יכולה להסתדר בלי זה.

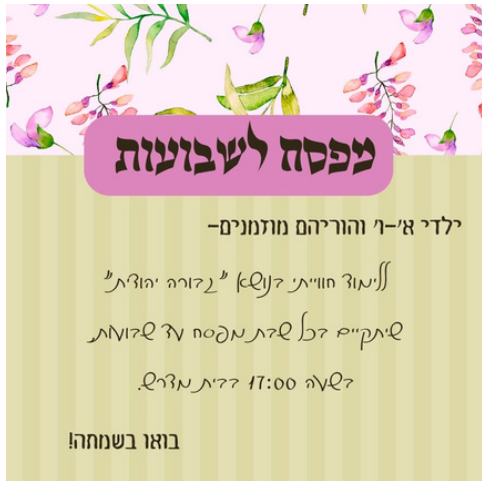
התחושה הכללית היא ש"אנחנו עדיין תקועים ב-7.10 והעולם חוזר לסוג של שגרה". זה טבעי וחשוב, אבל אני עדיין בחירום מבחינת הבית והילדים. אני מרגישה שיש לי תפקיד להזכיר לא רק לסביבה שלי אלא גם לצבא, להזכיר שמאחורי כל מילואימניק יש משפחה שזקוקה לנוכחותו.

מרגישה הבנה למצבך בקיבוץ?

כן. יש השתדלות רבה ומאמצים למרות שעייפות החומר, שהיא מובנת, לא פוסחת גם עלינו. אני חייבת אלפי תודות לאייל זנה וצילה גינוסר, שמארגנים ומביאים לי הביתה כל השבוע את המצרכים מהמיני והחנות. ממש דואגים לי! ושרה בלנקי שמתעניינת כל הזמן ומגיעה בכל סופ"ש עם משהו טעים, במאור פנים.

משהו שאת לומדת על עצמך

אני שונאת את המילה "לביאה". אבל למדתי שיש לי הרבה יותר כוחות ממה שחשבתי, וגם למדתי לשתף ולשחרר. בהתחלה היה חשוב לי לשרד שהכל בסדר וש"קטן עליי". היום, כשקשה לי, אני משתפת ונעזרת במה שאפשר. בנוסף הבנתי שכדי לשמור עלי ועל הילדים אני צריכה להשקיע את האנרגיות במה שאני יכולה והולך בקלות, ובמה שממש חשוב. מכל השאר אני משחררת. השחרור מביא הקלה גדולה בין אם מול הילדים, מול אלעד או מול העבודה.

פסח לשבועות

ילדי א'-י והוריהם מוזמנים-

לימוד חוב"ת קנ"א "גזירה יחידית"
 לתיק"ש ד"ר ליהטמן מוסד נ"ל לזמרת
 ד"ר 11:00 ד"ר מ"ר

בואו בשמחה!

תיקון ליל שבועות

השנה, נרצה להמשיך ולקיים, כחלק מתיקון ליל החג, סדרה של שיעורים קצרצרים (בסגנון טד) שהתחלנו בה בשנים האחרונות. שיחות אלו, של כעשר דקות, מאפשרות גם לאנשים שבדרך כלל לא מעבירים שיעורים להתנסות בכך, ומאפשרת לשומעים לשמוע קולות חדשים. הוועדה מזמינה את מי שמעוניין/ת להעביר שיעור קצר, לפנות לחברי הוועדה (גלי כוכבא, איתי בנדב, אבי גולדנברג, יסכה כוכבא). הנושא שנבחר השנה:

"מה אהבתי תורתך, כל היום היא שיחתי"

היא אמרה: "לא! תנו לו לדבר", אמרתי רק: "אה... גברת סאלד, יש לי אח שעבר למוסד בירושלים, וכאן מאוד לא נוח לי וקשה לי. אני מבקש לעבור לירושלים". אז היא אמרה למלווה שלה: "תרשום ו...נטפל בנושא". ייאמר לזכותה שאחרי כשבועיים התקבלה הוראה להעביר אותי לירושלים. הגעתי למוסד שנקרא "בית צעירות מזרחי", שם נפגשתי עם אחי השני. שם נשארתי שנתיים, והיה לי טוב. לאחר מכן התגלגלתי לתל רענן ליד בני ברק, ולחברת הנוער בשדה יעקב, ומשם באתי לקבוצת יבנה, לחברת אחיעזר שהתאחדה עם העציונים ועם חברת ביכורים..

תודה לך גצי על השיתוף, והמון ברכות בהגיעך השנה לגיל 90.

אין חג העצמאות יום שני, ה' באייר (13.5.24)

19:20-תפילת מנחה

19:30- לימוד

19:45- תפילת ערבית של חג בבית הכנסת

ארוחת חג בדשא החופות

לאחר הארוחה:

מפקד יום העצמאות בדשא המזרחי בהצדעה לחברינו בני ה-70, ה-80, וה-90, ומיצג הוקרה לאנשים שמאחורי העשייה היבנאית במלחמת "חרבות ברזל".

בשעה 22:00 - ערב שירה עם משה תורג'מן במשטח חד"א.

שנזכה לגאולה שלמה!

המשך מעמ' 6 ("מתימן לארץ ישראל / המסע של נתן גדסי לארץ ישראל")

המפגש עם הנרייטה סאלד

אנחנו האחים עברנו למקומות שונים. האח הגדול עבר לכפר עציון, אח אחד עבר לירושלים ואני עם עוד אחד עברנו למוסד מאיר שפיה. שם זכינו לקבלת פנים מאוד יפה ומרשימה. הגענו בט"ו בשבט. שני צידי הכביש העולה למוסד הווארו בלפידים, והתבצעה שם שתילה. לאחר כמה שנים דיברתי עם עוד ילדים שהגיעו לשם, וגם הם זכרו את קבלת הפנים הזאת לטובה.

הייתי אז בן 10, והיה לי קשה לעדור ביערות חצי יום וללמוד חצי יום. לאחר חודשיים, נודע לי שגברת הנרייטה סאלד, מנהלת עליית הנוער, מגיעה לסיור במוסד. הסתתרתי באחד השבילים, שידעתי שהיא צריכה לעבור בו, וברגע מסוים קפצתי ועמדתי לפנייה. אחד המלווים שלה ניסה לעצור בעדי, אבל

דור חדש של מספרי שואה: צביקה שריד ונעמי הרץ

גם נעמי הרץ נכנסה השבוע לדמות של אמה, רבקה רפפורט, ובאחת ההרצאות / הופעות (מתוך ארבע) ישבתי בקהל, והתרשמתי עמוקות מהיכולת שלה להעביר סיפור שלא רוצים לפספס אף שנייה במהלכו. נעמי מספרת: "הסיפור מאפשר לי להתחבר לדמותה של אמי, לחוות איתה את הקשיים שחווה, את ההחלטות שקיבלה, את ההתמודדות שלה עם האובדן שחווה (היא נותרה שריד יחיד ממשפחתה הענפה. משפחתה נרצחה כולה ע"י שכניהם האוקראינים), להיות איתה ברגעי הכאב והשמחה. להבין את הדרך בה בחרה לשקם את חייה, ליצור ולהקים דור חדש. התהליך שעברתי לימד אותי איזו אמה אמיצה היתה לי, אישה חדורת מטרה, נאמנה לדרכה ולאופן חינוכה".

דינה ספראי

שאלנו את צביקה מי הוא הרשל, ולמה בחר בו?

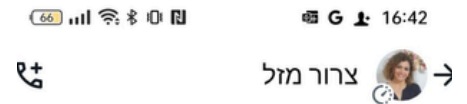
צביקה: "הרשל הוא דודי, אח של אמא ושל מוטל וייסמן זיכרונם לברכה. יכולתי לבחור לספר על אמא או על אבא, כל אחד וסיפורו המעניין והמיוחד בפני עצמו. בחרתי דווקא בדודי הרשל, ששרד את השואה והחליט לנקום, משום שהוא, בניגוד לאמי ואחיה מוטל, לא זכה להקים משפחה, והסיפור משמש כזיכרון לאחד מששת המיליונים שנרצחו בשואה".

צביקה סיפר גם בעבר את סיפורו של הרשל, אבל כעת, לאחר הקורס של עדים בגוף ראשון זה הרבה יותר מלוטש ומאורגן. השבוע הוא העביר את הסיפור בפני ארבעה קהלים.

מה התחושה שלך?

"המשוב שקיבלתי מאנשים הוא שהצלחתי להעביר את הדמות, שהסיפור מרתק ושווה לשמוע..."

למסך המערכת הגיע המכתב שאת חלקו אנו מפרסמים כאן:

היום ערב יום השואה תשפ"ד קהילת נצר חזני זכתה לשמוע את סיפורו המרתק של הירשל מפיו של צביקה שריד מקבוצת יבנה. צביקה העביר את סיפורו של דודו הירשל בכישרון רב, הוא ידע להעביר את הסיפור כאילו נאמר מגורנו של דודו. הקהל שנכח וישב בשקט מופתי היה עם צביקה במבט, בהבעות הפנים ובריכוז מירבי. צביקה למעשה היה לשגריר זיכרון בגוף ראשון והפך את ערב יום הזיכרון לזיכרון עוצמתי, שילווה את התושבים והנוער שנכח בארוע לעוד שנים רבות! היו בקהל עיניים שדמעו ולבבות שהתרגשו. הייתי חלק מהקהל שהרגיש, שהתרגש ולרגע אחד היינו כולנו שם איתם בהתמודדות עם זוועות השואה ובגאווה על הדרך, על עלייתם ארצה ועל היותם יהודים שהקימו משפחות לתפארת בארץ ישראל.

דעת יחיד?

עכשיו, כשאבק המצות שקע, זה הזמן לשבח ולהלל את צוות הגבאים, החנות, ענף הבגד וענף המזון. השנה פסח היה מאתגר במיוחד בשל הקירבה של ליל הסדר ובמיוחד שביעי לשבת. עבור החנות האתגר היה לאפשר קניית מצרכים כשרים לפסח תוך כדי מכירת מוצרי חמץ. ענף המזון התמודד בכבוד עם גידול משמעותי של כמות המנות המוזמנות. הכול נארז, סומן וחולק לארגזים וכמובן הכנת סעודות הבוצ"ר והסעדה במהלך חול המועד. צוות הגבאים מינה חזנים קוראים בתורה ומעבירי שיעורים. ענף הבגד עשה מאמץ בתקופה מאתגרת שכזאת לטפל בכלי המיטה, במפות ועוד בימים הבודדים במהלך החג. זו הייתה תקופה מאתגרת לכולם. לדעתי הם עמדו בכבוד במשימה ונתנו שירות לכלל החברים והתושבים בצורה מיטבית. והכול בנוע, בחיוך ובתשומת לב לכול אחד ואחת. אני מבקש להודות להם מעל במה מכובדת זו ולציין את פועלם לשבח. תודה רבה! ע.ע

הצעה לצוות השילוט / אלישע תשבי

יבנה משנה פניה - פיזית ודמוגרפית. זאת אנחנו רואים ומרגישים. בהיבט הפיזי - תנופת הבנייה מוחקת בתים וזיכרונות מהעבר, מי היה גר והיכן. איפה היה הבית של משפחה זאת ואחרת? היכן היו השבילים? עצי הפרי ועוד ועוד. בהיבט הדמוגרפי - שמות ומשפחות שהיו כאן ואין להן זכר בקיבוץ (אדמנית, גור אריה, שפירא וכו'). יישוב עירוני מנציח את בוניו במתן שמות לרחובות וכיכרות לזיכרון אנשי העיר שתרמו לעיר ואינם עוד. אצלנו, בעקבות הבנייה ושינוי הקיבוץ, הוקם צוות לשילוט. צוות זה הוציא משאל לחברים, לקבלת הכוונה איך לקרוא לשכונות ולרחובות. אני מציע ללכת לכיוון של קריאת שכונות ורחובות על שם משפחות שהיו כאן ואינן עוד. לדוגמא, שכונת אדמנית, שכונת בן יהודה, שדרת אלון, ורחוב בן טובים. אנחנו חייבים לדור שהקים את הקיבוץ הזה חוב גדול, וחשוב מכך שממשיכינו, באשר הם, ידעו שהיו כאן לפניהם. זאת הזדמנות שאסור לפספס אותה.

תכנית הסיורים לעונה הקרובה:

חברים יקרים, שלומות!

- לפניכם תכנית הסיורים המתוכננים לעונה הקרובה (כל תכנית - בסיס לשינויים):
- 6. יום שני, י"ט באייר, 27.5 - איתנים בהרי יהודה - מה מסתתר מאחורי הגדרות.
- 7. יום שני, י"א בסיון, 17.6 - בין ירושלים לאשדוד - סיור בחולות אשדוד.
- 8. יום שני, ב' בתמוז, 8.7 - גלות קיבוץ רעים שבתל-אביב.
- 9. יום שישי, כ' בתמוז, 26.7 - מערב שומרון.

שערי ירקונים פתוחים לכל המשפחה

נכסי צאן הברזל

ענת חיטמן | מנור שבת | תמיר חיטמן | זיו רובינשטיין

ערב יום הזיכרון

לחללי פערכות ישראל ונפגעי פעולות האיבה
יום ראשון, ד' באייר תשפ"ד (12.5)

בשעה 20:00 לאחר הצפירה
ערב שרים לזכרם
להקת "נכסי צאן הברזל"
עם פסקול שירי הזיכרון
של הלהקות הצבאיות
במשטח חד"א

ועדת תרבות.

משולחנה של מנהלת אשכול השירות

מיכל סופר ברלב

מעקות בשכונת הקומתיים

בעקבות מעבר של משפחות צעירות לבתי הקומתיים נדרשנו להגביה את המעקות שבקומה העליונה, כך שיעמדו בתקני הבטיחות.

לפני כשבועיים הותקנה הגדר (לדוגמא) הראשונה בבניין 48 (משפ' בית אריה - יקיר ששון). במהלך החודש הקרוב נעבור בכל בתי הקומתיים שבשכונה ונחליף את יתר הגדרות. הודעה מסודרת תצא מספר ימים לפני תחילת העבודות.

בריכת השחייה

בימים אלו אנו נערכים לקראת פתיחת עונת הרחצה בבריכת השחייה. הבריכה תפתח בע"ה ביום שישי, ט"ז באייר (24.5). לוח שעות פתיחה לחדשים מאי-יוני יפורסם בקרוב.

מאחלת לכולנו עונת רחצה נעימה ובטוחה!

בנימה אישית

לקראת סוף החודש אצטרך לעבור פרוצדורה רפואית, ובשל כך איעדר מעבודתי החל מ"א באייר (19.5) למשך כחודש. אעדכן כשאשוב.

במקרים דחופים יהיה ניתן לפנות לדוסי אלטמן, שתמלא את מקומי בזמן היעדרותי. תודה דוסי יקרה! אני מזכירה כי בכל ענפי השירות יש מנהלי ענפים שניתן לפנות אליהם.

במקרים של מיזוג וקירור, אינסטלציה וחשמליה, יש להשאיר הודעות במענה הטלפוני של הענף.

בענפי הנוי, המזון והבגד, ניתן ליצור קשר טלפוני ישיר עם מנהלי הענפים.

אשמח לעדכן את הציבור במספר פרויקטים שהחלו במקביל בימים האחרונים.

איחוד חנויות

בשבוע החולף התחלנו את העבודות באולם אירועים על מנת להתאימו לחנות כלבו מאוחדת. שטח החנות הנוכחית צומצם על מנת להגדיל את שטח החנות החדשה. קבלן השיפוצים עובד במרץ וכך גם קבלן החשמל. כיוון שאני ערה לאי הנוחות הזמנית, אנו מרכזים מאמצים רבים על מנת להשלים את העבודות בזמן המינימלי.

אני מבינה שאולם אירועים היה יקר ללב החברים ולכולם זיכרונות טובים מהמקום. בימים אלו כשעבודות השבירה והשיפוצים באולם מתרחשות, עולות אצל חלק מהחברים תחושות קשות וזה מובן לגמרי, אך כולי תקווה ואמונה שזהו מהלך לטובה, והחנות החדשה תשרת אותנו נאמנה לשנים רבות קדימה.

שכונת הזית

כידוע, הבתים בשכונת הזית סובלים מליקויי איטום מיומם הראשון. בשעה טובה אני שמחה לבשר לחברים בכלל ולדיירי השכונה בפרט כי השבוע התחלנו בפרויקט איטום הבתים בשכונה. פנחס חושן הסכים ללוות את הפרויקט לצד קבלן האיטום ויועץ האיטום. כחלק מתפקידו, פנחס יהיה בקשר מול הדיירים לפני הכניסה לעבודה בביתם, וכמובן שיעדכן את הדיירים באופן שוטף בזמן השיפוץ.

נחזיק אצבעות בתקווה שאת החורף הבא דיירי השכונה יעברו בשלום ללא חדירות מי גשמים. בהצלחה!

משולחנה של מנהלת חברה ופרט

חמוטל דברת איתן

בטיחות בדרכים

לאחרונה שמענו בכאב על מקרה ביישוב אחר בו תינוק נהרג מפגיעת קלנועית. זה הזמן להזכיר ולחדד - השבילים שלנו מיועדים בראש ובראשונה להולכי רגל ולאופניים. אני מפצירה בכל בעלי הרכב הממונעים, ובעיקר בעלי האופניים החשמליים - סעו בזהירות, לאט ומתוך הבנה שהולכי הרגל לא ערים לכם. סעו על פי הכללים ואל תרשו לילדים, שלא למדו תיאוריה ולא ערים לסכנות, לנהוג בכל כלי רכב ממונע. מדובר בסכנת נפשות ואל לנו להיות במקום של "מצטער בדיעבד".

ניקיון הבתים

כידוע, הוחלט בעבר, מתוך הבנת חשיבות הנושא, שקבוצת יבנה תיקח על עצמה את הדאגה לניקיון בתי החברים מגיל 70 ומעלה. לצערי הרב, מזה זמן רב, קיים קושי משמעותי במציאת מנקות לבתים. נעשו מספר ניסיונות עם אנשים שונים ועם חברות קבלן שונות, ועדיין אין פתרון. בתקופה האחרונה, בשל המחסור במנקות, נאלצנו להוריד את מינון העזרה בניקיון בבתי החברים וכיום החברים מקבלים מנקה בתדירות נמוכה מהרצוי ולשעות מועטות. ניהול עובדות הניקיון המעטות הוא מלאכה קשה וסיזיפית וזו ההזדמנות להודות למיכל ברלב על עשייה זו במשך שנים ארוכות. אני מודעת לקשיים ולתסכול סביב מיעוט שעות הניקיון. הנושא נדון בכל פורום רלבנטי (ועדת הגיל השלישי, ועדת שירותים, ועדת חברים, הנהלת קהילה) ואנו מנסים למצוא פתרונות נוספים ויצירתיים לנושא. אני מקווה שבקרוב נמצא פריצת דרך כלשהי.

אנחנו בימים שבין יום השואה ליום הזכרון ויום העצמאות. בשנים האחרונות ימים אלו נקראו "עשרת ימי תודה" ובהם התמקדנו והוקרנו תודה על ה"יש". השנה, למרות הקושי הגדול, ותחושת ה"אין" הגדולה, אני מציעה, בזהירות, כן לנסות ולזכור גם את ה"יש" שיש בחיינו, להצביע על זה ולהאיר. חודש אייר שמתחיל השבוע, ידוע כחודש הרפואה "אני ה' רופאך" וכן הביטוי "אייר" בבבליית כוונתו - אור. מי ייתן והקב"ה יאיר את ימינו וישלח רפואה לכל מכאובינו במהרה בימינו.

מתוך הנעשה בקהילה:

יום העצמאות

ועדת תרבות עמלה בימים אלו בהכנות לקראת יום הזכרון ויום העצמאות. הצוותים השונים עובדים על התערוכה, הטקסים השונים ומיפקד יום העצמאות. השנה, בהתאם לנסיבות, יהיו מעט שינויים / תוספות מהמסורות הרגילות שלנו. בהקשר הזה, ובהתאם לתוצאות הסקר שנערך לפני מספר חודשים, דיונים בהנהלת הקהילה ועוד, אני מזכירה כי הוחלט שבבוקר ביום העצמאות עצמו לא יתקיים אירוע תרבות כלשהו.

ועדת דת

ועדת דת ממליצה להאריך את הכהונה של הרב אילעאי. כזכור, הוועדה הזמינה חברים לשתף בדעתם בנושא והייתה הסכמה רחבה של החברים שהגיעו, שהם מעוניינים בהמשך כהונת הרב והמשך מגורי המשפחה במקום. הנושא יובא להצבעה באספה קרובה.

דברים לזכרם
ומיקום המצבות

נר זיכרון חודש אייר

תשס"ז	י"ד באייר	שרה בן-אהרון	תשע"ה	א' באייר	קלרה הרטום
תש"ח	ט"ו באייר	הדסה וולף	תשע"ב	ב' באייר	חווה בן-יהודה
תש"ח	ט"ו באייר	אברהם מאיר	תש"ח	ג' באייר	צבי ורדי
תש"ח	ט"ו באייר	רות מאיר	תשנ"א	ה' באייר	דוד יעיר
תשע"ב	ט"ז באייר	רחל אדלר	תשס"ג	ו' באייר	לילי קנולר
תשנ"ד	י"ט באייר	רות בית אריה	תשמ"א	ח' באייר	אלחנן רוטשילד
תשנ"ג	י"ט באייר	יעקב כוכבא	תש"ס	ט' באייר	רחל לצרוס
תשנ"ז	כ' באייר	חנה אפרתי	תשמ"ו	ט' באייר	פנינה רפל
תשנ"ט	כ' באייר	שושנה נחליאל	תשע"ו	ט' באייר	אילה צרויה
תשס"ב	כ"א באייר	אריה בר דרומא	תשע"ב	י' באייר	אשר גור אריה
תשע"ד	כ"ג באייר	מרים דץ	תשמ"א	י"א באייר	משה-יהודה איתן
תשס"ט	כ"ז באייר	אסתר פרידברג	תשנ"ב	י"א באייר	יחיאל-מיכל פרלמן
תשע"ט	כ"ז באייר	משה-אריה זלקינד	תשכ"ט	י"ב באייר	דוד ברטוב
תשכ"ה	כ"ח באייר	שלמה אפרתי	תשל"ו	י"ב באייר	חיים שטרנהיים
תשל"ט	כ"ט באייר	מרדכי ויזר			

נוער הקיבוץ מתכבד להזמין אתכם:

קבוצת יבנה במיזם "צועדים לזכרם"

מזמינים אתכם לצעוד איתנו לזכרם של חללי מערכות ישראל. השנה נצעד לזכרם של: איתי באוסי הי"ד בן מנשה מזרחי הי"ד אלי ולנטין גנסיה הי"ד

יום ראשון, ד' באייר, 12.5 שעת התחלה - 17:45 מתחילים מאחורי חד"א וצועדים לכיוון דרום

ניתן להצטרף בכל שלב בכביש העוקף. נא לבוא בחולצות לבנות ומעלה.

הבדיקה אינה פולשנית ואינה מכאיבה. ניתן לבוא עם מלווה. אנו מאוד ממליצים למי שטרם ביצעה את הבדיקה / לא נבדקה תקופה ארוכה / זקוקה לבדיקת מעקב שגרתית לבוא ולהיבדק.

רישום ייעשה דרך טל במשרד המרפאה. בברכה,

צוות המרפאה, דבורית והנהלת הבריאות.

חברות יקרות שלום,

ביום ג', כ"ז באייר (4.6) תגיע לקיבוץ **כירורגית שד - ד"ר מיכל ברכה** לביצוע בדיקת מעקב שגרתיות לנשות הקיבוץ. הבדיקה נועדה לגילוי מוקדם והערכת הסיכון של האישה ללקות בסרטן השד ומומלצת לביצוע אחת לשנתיים לנשים מגיל 30 ומעלה. הבדיקה אינה פולשנית ואינה מכאיבה. ניתן לבוא עם מלווה. אנו מאוד ממליצים למי שטרם ביצעה את הבדיקה / לא נבדקה תקופה ארוכה / זקוקה לבדיקת מעקב שגרתית לבוא ולהיבדק. רישום ייעשה דרך טל במשרד המרפאה. בברכה,

צוות המרפאה, דבורית והנהלת הבריאות.

מרפאה: טל. 08-8548300, אחות חירום - 050-6998317, איחוד הצלה - 1221, דוא"ל: mrkyavne@clalit.org.il

שעות קבלה: יום ראשון - המרפאה עובדת כרגיל ביום שני ערב יום הזיכרון - המרפאה תהיה פתוחה ברצף מהשעה 11:00-7:00 ולא יהיו ביום זה בדיקות דם. יום שלישי ה-14/05 - יום העצמאות - המרפאה סגורה.

שעות קבלה ד"ר מולא: יום א' 11:00-07:30, יום ב' 11:00-9:00, יום ה' 18:00-16:00

אני מאמין

אריאל הורוביץ

אני מאמין באמונה שלמה
שאלה השמים ושואת האדמה
כאן ה'ה עבר, פה יה'ה עתיד
האמנתי פעם - אני אאמין תמיד

וכשסופה עוברת וביתי רועד
חוזר אלי נגון ישן שבזכותו הוא עוד עומד

אני מאמין באמונה שלמה
גם בעינים של אחי אני מוצא סימן
שאני לא לבד, שבלי מלים נגיד
האמנו פעם ונאמין תמיד

וכשסופה עוברת וביתי רועד
חוזר אלי נגון ישן שבזכותו הוא עוד עומד

אני מאמין באמונה שלמה
בצחוק הילדים על הדשא שיצמח
כאן ה'ה עבר, פה יה'ה עתיד
האמנתי פעם - אני מאמין תמיד

על השירים: יצחק ברוכי